

díjat. Azóta hallgat a nagy svéd költő. Ez a világ nem az ő világa, úgy látja, hogy a nemzeti érzést ismét sárba tiporják, az emberek nem a szépet és jóért küzdenek, hanem öncélú hatalmi bálványoknak hódolnak . . .

Heidenstam a svéd parnasszuson ma egyedül áll mint sziklán nőtt büszke, magas, karcsú, magános hatalmas fenyőszál, melyet az északi szelek edzettek meg, de amely mindig friss, tiszta levegőt kapott és a büszkén öntudatosan napfénybe tekintett.

MIRE SZÜLTÉL, SZENT ASSZONY: ANYÁM?

*Mondd, mire szültél, szent asszony: anyám,
hogy dísz legyek az élet asztalán,
másnak készítve, másnak mosolyogva,
szirommal tündöklő királyi szolgál?*

*Mondd, mire szültél, szent asszony: anyám,
hogy kullogjak a mások lábnyomán,
vagy elhagyottan kórósorsnak álljak,
kihez csak az éjjeli szelek járnak?*

*Mondd, mire szültél, szent asszony: anyám,
hulladéknak az élet bús torán:
kutyák nyalják föl dermedt testem vérét,
s csontomról húsomat a dögök tépjék?*

*Mondd, mire szültél, szent asszony: anyám?
Tudom: Te jó vagy, — egyfiad talán
királynak született Soha-országban,
mesének zengő mese-palotában . . .*

*Te nem tehetsz róla, Te szent: anyám,
hogy elhulltam az élet nagy torán,
s nem visznek oda kóborkedvű álmok,
ahol teszed csuda-várat látott.*

*Te nemtehetsz róla, Te szent: anyám, —
nem tudok élni dúsak asztalán,
nem állok kórósorsnak útfelekre,
engem sötét szél sose, sose fed be . . .*

*Én út vagyok, sikoltás, szent anyám!
Vessenek átkot, szitkot, sarat rám,
akkor is állok vércsöpögős újjal
s harcolok minden veszekedett úrral.*

*Se pénz, se élet nem nagyobb, anyám,
mint a fiad, mert élete során
— vesse el sorsa akárhova-tájjal —
mindig . . . hittél . . . csak a csudákat várja:
a csillag-utat járja.*

Ágoston Julián.